

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžo/22/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014202038
Dátum vydania rozhodnutia: 24.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1014202038.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Sone Langovej v právnej veci žalobcu: Kaufland Slovenská republika v.o.s., so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta č. 41/A, IČO: 35 790 164, právne zastúpený: Advokátska kancelária ECKER - KÁN & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Námestie Martina Benku č. 9, IČO: 35 886 625, proti žalovanému : Štátna veterinárna a potravinová správa Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Botanická č. 17, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 3523/2014 z 19. novembra 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. februára 2016, č.k. 1S/266/2014-67, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/266/2014-67 z 18. februára 2016 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č.k. 1S/266/2014-67 zo dňa 18.02.2016 postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 3523/2014 z 19.11.2014 a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Žalovaný správny orgán rozhodnutím č. 3523/2014 z 19.11.2014 zmenil rozhodnutie Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy (ďalej aj „RVPS“) Bardejov č. 2014/00066-6 zo dňa 29.09.2014 o uložení pokuty žalobcovi vo výške 30 000,- € podľa § 28 ods. 4 písm. i/ v spojení s § 28 ods. 7 zákona č. 152/1995 Z.z. o potravinách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 152/1995 Z.z.“ alebo „zákon o potravinách“) za nedostatky zistené pri výkone úradnej kontroly potravín dňa 16.08.2014 a rozhodol takto:

„Účastník konania: Kaufland Slovenská republika v.o.s., Trnavská cesta 41/A, 831 04 Bratislava, IČO: 35 790 164, prevádzkareň: Kaufland Slovenská republika v.o.s., Kaufland Bardejov, Ľudovíta Štúra 1339, 085 01 Bardejov porušil zákaz umiestňovať na trh potraviny po uplynutí dátumu minimálnej trvanlivosti podľa § 6 ods. 5 písm. d/ a § 12 ods. 1 písm. h/ zákona o potravinách a to tým, že dňa 16.08.2014 v čase od 07.00 hod. do 14.00 hod. v uvedenej prevádzkarni ponúkal na predaj tri druhy potravín po uplynutom dátume minimálnej trvanlivosti v celkovej hmotnosti 9,6 kg a celkovej predajnej cene 42,99 €:

- Don Pepe hlbokomrazený výrobok Ravioly s hovädzím mäsom 400 g, Distribútor Frost Food a. s. Rokytnice v Orlických horách, ČR, 13 ks, DMT: 09.08.14, celková hmotnosť 5,2 kg, celková cena 23,3 €,

- Don Pepe hlbokomrazený výrobok Ravioly s bravčovým mäsom 400 g, Distribútor Frost Food a. s. Rokytnice v Orlických horách, ČR, 7 ks, DMT: 07.08.14, celková hmotnosť 2,8 kg, celková cena 12,53 €,

- Don Pepe hlbokomrazený výrobok Ravioly so špenátom 400 g, Distribútor Frost Food a. s. Rokytnice v Orlických horách, ČR, 4 ks, DMT: 08.08.14, celková hmotnosť 1,6 kg, celková cena 7,16 €.

Popísaným konaním účastník konania naplnil všetky znaky skutkovej podstaty iného správneho deliktu podľa § 28 ods. 4 písm. i/ zákona o potravinách.

Uvedené protiprávne konanie bolo vyhodnotené ako opakované porušenie povinností odôvodňujúce použitie zvýšenej sadzby podľa § 28 ods. 7 zákona o potravinách, nakoľko do jedného roka odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Bardejov č.j.: 2014/00001-6 zo dňa 19.02.2014, právoplatné dňa 13.03.2014, ktorým bola uložená pokuta 2 000,- € podľa § 28 ods. 4 písm. i/ zákona o potravinách za umiestňovanie na trh troch druhov potravín po uplynutí dátumu spotreby a dátumu minimálnej trvanlivosti, došlo k opätovnému porušeniu povinností, za ktoré bola uložená pokuta.

Ďalej účastník konania porušil povinnosť pri umiestňovaní na trh označiť potraviny v kodifikovanej podobe štátneho jazyka povinnými údajmi (názvom, pod ktorým sa potravina predáva, obchodným menom a adresou prevádzkovateľa, množstvom, DMT, podmienky skladovania) podľa § 9 ods. 1 zákona o potravinách a § 3 ods. 3 vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky č. 127/2012 Z.z. o označovaní potravín v platnom znení (ďalej „vyhláška č. 127/2012 Z.z.“) v nadväznosti na povinnosť zabezpečiť, aby nálepka, etiketa, visačka alebo iné informačné označenie na balenej potravine boli pripevnené tak, aby sa od nej nedalo ľahko oddeliť podľa § 12 ods. 1 vyhlášky č. 127/2012 Z.z. a to tým, že dňa 16.08.2014 v čase od 07.00 hod. do 14.00 hod. v prevádzke Kaufland Slovenská republika v.o.s., Kaufland Bardejov, Ľudovíta Štúra 1339, 085 01 Bardejov ponúkal na predaj 1 druh výrobku bez označenia povinnými údajmi - Kráľovská kuracia polievková zmes hlbokozmrazený výrobok, výrobca SK 136 ES, 4 ks, celková hmotnosť 3,4 kg, celková cena 6,43 €, u ktorého chýbala etiketa s označením základných údajov pre spotrebiteľa (DMT, podmienky skladovania ...). Uvedeným konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty iného správneho deliktu podľa § 28 ods. 2 písm. f/ zákona o potravinách.

Uvedené protiprávne konanie bolo vyhodnotené ako opakované porušenie povinností podľa § 28 ods. 6 zákona o potravinách, nakoľko do jedného roka odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Bardejov č.k.: 2014/00017-9 zo dňa 22.04.2014, právoplatné dňa 12.05.2014, ktorým bola uložená úhrnná pokuta 500,- € aj za umiestňovanie na trh potravín s nedostatkami v označení, teda za správny delikt podľa § 28 ods. 2 písm. f/ zákona o potravinách, došlo k opätovnému porušeniu povinností, za ktoré bola uložená pokuta.

Ďalej účastník konania porušil povinnosť dodržiavať požiadavky a postupy na bezpečnosť, hygienu, požiadavky na balenie potravín, ich skladovanie, manipulovanie s nimi a ich obeh ustanovené všeobecne záväznými právnymi predpismi vydanými Ministerstvom pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky podľa § 3 ods. 1 a 5 zákona o potravinách v nadväznosti na povinnosť zabezpečiť, aby hlbokozmrazená potravina bola balená do vhodného obalu, ktorý ju chráni pred vysušením, mikrobiálnou a inou kontamináciou podľa § 4 vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky č. 99/2012 Z.z. o hlbokozmrazených potravinách a to tým, že dňa 16.08.2014 v čase od 07.00 hod. do 14.00 hod. v prevádzke Kaufland Slovenská republika v.o.s., Kaufland Bardejov,

Ľudovíta Štúra 1339, 085 01 Bardejov ponúkal na predaj hlbokozmrazenú hydinu s porušeným obalom a výskytom škvrn po vysušení mrazom: Raciola kurča bez drobkov, hlbokozmrazená, trieda kvality A, výrobca: Raciola Jehlička s.r.o., Pod Vály 22 1, Uhersky Brod, CZ 8022 ES, 2 ks s DMT: 09/2015, 10.2015 o celkovej hmotnosti 3,1 kg a v celkovej predajnej cene 9,36 €, Raciola Sliepka bez drobkov, hlbokozmrazená, trieda kvality A, výrobca: Raciola Jehlička s. r. o., Pod Vály 221, Uhersky Brod, CZ 8022 ES, 10 ks s DMT: 7 ks: 10.2015, 3 ks: 11.2015, o celkovej hmotnosti 12,6 kg a v celkovej predajnej cene 35,15 €, Raciola Kuracia polievková zmes a 1000 g, hlbokozmrazená, trieda kvality A, výrobca: Raciola Jehlička s.r.o., Pod Vály 221, Uhersky Brod, CZ 8022 ES, 3 ks s DMT: 21.09.15, o celkovej hmotnosti 3,0 kg a v celkovej predajnej cene 2,97 €, Kurča pitvané bez drobkov, hlbokozmrazené, trieda kvality A, výrobca: Dierna s.r.o., Na Požiči, Frídek Mistek CZ 2171 ES, 3 ks s DMT: 2014.12 o celkovej hmotnosti 4,0 kg v celkovej predajnej cene 8,28 €, Hyza Úprimné kurča bez drobkov, hlbokozmrazené, trieda kvality A, výrobca: Hyza a.s., Odbojárov, Topoľčany, SK 106 ES, 5 ks s DMT: 15.01.2016, 03.11.2015, 03.08.2015, 12.10.2015, 12.11.2015 o celkovej hmotnosti 6,4 kg v predajnej cene 13,25 €. Uvedeným konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty iného správneho deliktu podľa § 28 ods. 2 písm. o/ zákona o potravinách.

Ďalej účastník konania porušil povinnosť dodržiavať požiadavky upravené zákonom o potravinách a osobitnými predpismi v nadväznosti na povinnosť zabezpečiť hygienu predaja podľa osobitného predpisu, najmä vykonávať sústavné upratovanie, čistenie všetkého zariadenia používaného pri predaji podľa § 4, § 12 ods. 1 písm. b/ zákona o potravinách v spojení s povinnosťou potravinárske priestory udržiavať v čistote a dobrom stave údržby, ďalej povinnosťou zabezpečiť, aby usporiadanie, riešenie, konštrukcia, umiestnenie a veľkosť potravinárskych priestorov umožňovali primeranú údržbu, čistenie a/alebo dezinfekciu, zabraňovali alebo minimalizovali kontamináciu prenášanú vzduchom a poskytovali primeraný pracovný priestor umožňujúci hygienické vykonávanie všetkých operácií, chránili pred hromadením sa nečistoty, umožňovali správne hygienické praktiky vrátane ochrany proti kontaminácii, ďalej povinnosťou zabezpečiť, aby všetky predmety, príslušenstvo a zariadenia, s ktorými potraviny prichádzajú do styku boli účinne čistené a tam, kde je to potrebné dezinfikované, pričom čistenie a dezinfekcia sa musí vykonávať s dostatočnou frekvenciou, aby sa zabránilo akémukoľvek riziku kontaminácie podľa prílohy II kapitola I bod 1, prílohy II kapitola I bod 2 písm. a/, b/ a c/, prílohy II kapitola V bod 1 písm. a/ nariadenia (ES) č. 852/2004 Európskeho parlamentu a Rady z 29. apríla 2004 o hygiene potravín v platnom znení (ďalej len „nariadenia (ES) č. 852/2004“) a to tým, že dňa 16.08.2014 v čase od 7.00 do 14.00 hod. v prevádzke Kaufland Bardejov, Ľudovíta Štúra 1339, 085 01 Bardejov, v oddelení lahôdok predaja mäsových výrobkov, boli silne znečistené starou špinou a zvyškami potravín vpuste do kanalizačnej siete. Vpuste sa nachádzali v tesnej blízkosti manipulačných stolov, na ktorých sa krájajú mäsové výrobky a syry. Na predajnej ploche bolo dno mraziaceho zariadenia s uchovávanou hlbokozmrazenou hydinou a hlbokozmrazenými rybami znečistené drobnými nečistotami, prachom a drobnými zvyškami potravín a dno mraziaceho zariadenia s uchovávanými mrazenými krémami (balené zmrzliny) bolo znečistené drobnými zvyškami potravín a obsahom jednotlivých výrobkov. V súvislosti s požadovaným čistením mraziacich zariadení prevádzkovateľ v rámci kontroly sanitačného programu a jeho plnenia nepredložil žiadny dokument, ktorý by obsahoval návod na ich čistenie (frekvenciu, čistiace prostriedky ...) a nebola predložená ani evidencia o čistení mraziacich zariadení, čím porušil povinnosť určiť, zaviesť a zachovávať trvalý postup alebo postupy založené na zásadách HACCP, vrátane zásady určiť dokumenty a záznamy zodpovedajúce druhu a veľkosti potravinárskeho podniku na preukázanie účinného uplatňovania opatrení podľa kapitoly II článok 5 bod 1 a bod 2 písm. g/ nariadenia (ES) č. 852/2004 a ôsmej hlavy druhej časti Potravinového kódexu Slovenskej republiky (Výnos MP SR a MZ SR zo 16. decembra 1997 č. 557/1998-100, ktorým sa dopĺňa výnos MP SR a MZ SR, ktorým sa vydáva prvá časť a prvá, druhá a tretia hlava druhej časti Potravinového kódexu SR v platnom znení).

Uvedeným konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty iného správneho deliktu podľa § 28 ods. 2 písm. o/ zákona o potravinách.

Za to sa mu podľa § 28 ods. 4 písm. i/ v spojení s § 28 ods. 7 zákona o potravinách ukladá úhrnná pokuta vo výške 30 000,- €, slovom: tridsaťtisíc eur.“

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že rozhodnutie žalovaného, ktorým zmenil prvostupňové

rozhodnutie správneho orgánu, obsahuje vo výroku presne opísané skutky, ktorých sa žalobca dopustil s uvedením miesta, času, ako aj spôsobu akým a ktoré ustanovenia zákona porušil. Je nepochybné, že identita skutkov je určená tak, že tieto nie sú zameniteľné s inými skutkami a každý skutok je označený právnou kvalifikáciou, konkrétne právne posúdený. Výrok taktiež obsahuje aj sankciu uloženú za spáchané správne delikty.

Z ustanovení zákona o potravinách, ktoré krajský súd citoval (§ 4 ods. 1, § 28 ods. 2 písm. f/, o/, § 28 ods. 7) bolo zrejmé, že žalobca sa dopustil viacerých skutkov, ktoré zákonodarca zaradil jednak pod rovnaké ustanovenie § 28 ods. 2 písm. f/, o/ a sankcionuje tieto konania rovnakou sankciou, pokutou do výšky 100 000,- € a taktiež sa dopustil aj skutku podľa § 28 ods. 4 písm. i/, ktorý je sankcionovaný pokutou do výšky 500 000,- €, pričom výška pokuty je daná na uváženie správneho orgánu.

Súd sa plne stotožnil s úvahou žalovaného, že pri súbehu viacerých správnych deliktov (viacčinný súbeh), pri nedostatku špeciálnej úpravy, je potrebné použiť z hľadiska analógie legis absorpčnú zásadu. Zbiehajúce sa delikty sú tak postihnuté len trestom určeným pre najťažší z nich, pričom pri rovnakých sadzbách pokút to znamená, že správny orgán posúdi závažnosť deliktu a úhrnný trest uloží podľa sadzby za najzávažnejší z týchto deliktov. Závažnosť je nutné posudzovať predovšetkým s ohľadom na charakter individuálneho objektu deliktu, čiže záujem, proti ktorému delikt smeruje a ku ktorému je ochrana právnym predpisom určená. Na základe analógie je teda potrebné aplikovať pravidlá pre ukládanie úhrnného trestu, to znamená, že správny orgán uloží za viaceré delikty sankciu podľa ustanovení vzťahujúcich sa na správny delikt najprísnejšie postihnutelný. Ak je jedným protiprávnym konaním či opomenutím naplnená skutková podstata viacerých správnych deliktov (súbeh), a k ich prejednaniu je príslušný ten istý správny orgán, tak potom tento správny orgán analogicky uloží sankciu vo výmere najprísnejšie trestného zbiehajúceho sa deliktu (zásada absorpčná), pokiaľ osobitný predpis neustanovuje inak.

Z napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že žalovaný sa síce explicitne nezaoberal vyhodnotením závažnosti každého jednotlivého porušenia zákona tým, že by určil výšku sankcie, avšak toto vyhodnotenie urobil na záver, keď uložil úhrnnú sankciu za porušenie § 28 ods. 4 písm. i/ v spojení s § 28 ods. 7 zákona o potravinách.

Prvostupňový súd uviedol, že ukládanie pokút za správne delikty podlieha uváženiu správneho orgánu (diskrečná právomoc), v ktorom správny orgán v rámci zákonom dovoleného rozhodovacieho procesu v stanovených limitoch uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie. Výšku pokuty je v rámci administratívneho trestania nutné diferencovať a individualizovať, majúc na zreteli základné funkcie ukládania sankcií - individuálnu a generálnu prevenciu. Použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu, musí byť riadne zdôvodnené.

Súd na základe uvedeného dospel k záveru, že žalovaný pri rozhodovaní vo veci vychádzal z dostatočne a zákonným spôsobom zisteného skutkového stavu, tento po právnej stránke posúdil správne, svoje závery tak pokiaľ ide o ustálenie zodpovednosti žalobcu za protiprávne konanie, ako aj uloženie sankcie a jej výšku, náležite a veľmi podrobne odôvodnil. Je zrejmé, že správne orgány posúdili ako najzávažnejšie porušenie § 28 ods. 4 písm. i/ zákona o potravinách, nepredávať potraviny po uplynutí dátumu minimálnej trvanlivosti s tým, že išlo o opakované protiprávne konanie žalobcu, s prihliadnutím aj na iné skutky, ktoré vyhodnotil ako prítiažujúcu skutočnosť. Súd nemohol súhlasiť s tvrdením žalobcu, že toto konanie vykazovalo znaky nízkej závažnosti, pretože ako uviedol aj žalovaný, v tomto prípade išlo o umiestňovanie potravín na trh po uplynutí dátumu minimálnej trvanlivosti, ktoré je systematicky zaradené medzi najzávažnejšie správne delikty s hornou hranicou pokuty do 500 000,- € a v prípade opakovaného konania 1 000 000,- €. V súvislosti s tým je potrebné uviesť, že žalovaný prihliadol aj na to, že potraviny neboli ponúkané na predaj dlhodobo a vo veľkých množstvách, pretože táto skutočnosť bola zohľadnená pri ukladaní pokuty v dolnej hranici zákonného rozpätia.

Žalovaný podľa názoru súdu zväžil starostlivo všetky hľadiská pre určenie výšky pokuty v zmysle § 28 ods. 9 zákona o potravinách a to závažnosť, trvanie, následky protiprávneho konania, minulosť

prevádzkovateľa, ako aj to, či ide o opakované protiprávne konanie.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu týkajúcu sa zjavnej nezrozumiteľnosti rozhodnutia žalovaného, keď v rozpore s výrokom rozhodnutia na strane 15 uviedol, že žalobca sa mal dopustiť správneho deliktu podľa § 28 ods. 4 písm. a/ zákona o potravinách, súd konštatoval, že ide o chybu v písaní, pretože z výrokovej časti ako aj z odôvodnenia na viacerých miestach je zrejmé správne uvedené označenie dotknutého ustanovenia § 28 ods. 4 písm. i/ zákona o potravinách, a teda ide o chybu, ktorá nemá žiadny vplyv na zákonnosť rozhodnutia (§ 250i ods. 4 O.s.p.).

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná a preto ju v súlade s § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný, právo na náhradu trov konania nepriznal.

II.

Proti rozsudku krajského súdu žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 250j ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/, e/ O.s.p.

K námietke nedostatočne zisteného skutkového stavu veci uviedol, že krajský súd nedostatočne a stroho odôvodnil záver, že žalovaný vychádzal z dostatočne zisteného skutkového stavu. Podľa jeho názoru rozhodnutie o uložení pokuty je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pretože je odôvodnené len tým, že pri uložení pokuty bolo prihliadnuté na jednotlivé predpoklady a výška pokuty bola stanovená v rozsahu, ktorý zákon pripúšťa, bez zaoberania sa všetkými hľadiskami, ktoré zákon ako predpoklad takej úvahy stanovuje. Ďalej mal za to, že určenie sankcie v rámci stanoveného rozpätia je síce vecou úvahy správneho orgánu, avšak neznamená to, že táto môže byť uložená v ľubovoľnej výške.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia postráda zistenie, akým spôsobom žalobca zabezpečuje kontrolu potravín po dátume minimálnej trvanlivosti, aký dodatočný systém je zavedený na kontrolu potravín, či nešlo o jednorazové zlyhanie ľudského faktora a nezohľadnenie rozhodnutí iných vecne príslušných správnych orgánov v obdobných prípadoch, následkom čoho je rozhodnutie nepreskúmateľné. Vzhľadom na uvedené žalobca mal za to, že z rozhodnutia nie je možné zistiť, akými úvahami bol správny orgán vedený pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a na základe akej úvahy dospel k určeniu výšky sankcie.

Žalobca ďalej uviedol, že trvá na svojich tvrdeniach uvedených v žalobe ako aj doterajších vyjadreniach, pričom zdôraznil, že je neúmerne zaťažovaný tým, že mu je ukladaná sankcia za porušenie povinností iných subjektov, voči ktorým má zákonné právo na regres časti sankcie, avšak rozhodnutiami žalovaného a súdu sa mu berie možnosť reálne tieto jeho regresné nároky realizovať. Žalobca trval na tom, že uvedenie výsledku správnej úvahy vo výroku nie je pre žalovaného neprimerane komplikované a pritom nedôjde k značným komplikáciám pre žalobcu pri uplatňovaní jeho regresných nárokov.

Podľa názoru žalobcu žalovaný, ani krajský súd nezohľadnili všetky relevantné skutkové okolnosti potrebné na určenie výšky pokuty. Poukázal pritom na princíp rovnosti, ktorý musí byť zohľadnený pri sankcionovaní, a to nielen vo vzťahu k účastníkom v správnom konaní, ale aj vo všetkých podobných prípadoch tak, aby nevznikali neodôvodnené rozdiely v rozhodnutiach, zvýhodnenia alebo neznevýhodnenia účastníkov konania.

Žalobca opätovne upriamil pozornosť súdu na rozhodnutie RVPS Michalovce č.k. 2013/00250-2, ktorým bola za obdobný správny delikt podľa ustanovení § 28 ods. 4 písm. i/ zákona uložená pokuta vo výške 1 200,- €, čo predstavuje enormný rozdiel oproti pokute, ktorá bola uložená žalovaným žalobcovi. Žalobca zároveň podotkol, že rozhodnutí v ktorých je absolútny nepomer medzi udelenými pokutami za rovnaký správny delikt je množstvo. Pre lepšiu ilustráciu uviedol niekoľko z nich: RVPS Michalovce č.k.

2013/00250-2 - pokuta vo výške 1 200,- €, 1 druh výrobku, počet kusov 3, v celkovej hodnote 5,97 €, ŠVPS č.k. 2152/2013 - pokuta vo výške 1 500,- €, 5 druhov výrobkov, počet kusov 61 v celkovej hodnote 23,4 €, ŠVPS č.k. 2158/2013 - pokuta vo výške 1 000,- €, 1 druh výrobku, počet kusov 1 o hmotnosti 5,3 kg v celkovej hodnote 82,15 €, ŠVPS č.k. 2242/2013 - pokuta vo výške 1 000,- €, 12 druhov výrobkov, počet kusov 17 v celkovej hodnote 92,30 €, ŠVPS č.k. 2412/2013 - pokuta vo výške 1 000,- €, 4 druhy výrobkov, počet kusov 10 v celkovej hodnote 26,54 €, ŠVPS č.k. 2422/2013 - pokuta vo výške 1 000,- €, 7 druhov výrobkov, počet kusov 41 v celkovej hodnote 26,23 €.

Vzhľadom na vyššie uvedené výšky jednotlivých pokút a rozsah nedostatkov pochádzajúcich predovšetkým od žalovaného (všetky sú uverejnené na internetovej stránke žalovaného) bolo jednoznačné, že výška pokuty udelená v predmetnom konaní je neadekvátne vysoká v pomere k ostatným skutkovo obdobným rozhodnutiam, čo je v priamom rozpore s § 3 ods. 5 správneho poriadku, v rozpore so zásadou právnej istoty, s princípom zákazu diskriminácie a čo je možno považovať za ústavné nekonformné.

Žalobca zároveň podotkol, že po zákonom zrušení rozlišovania na malé, stredné a veľké prevádzky neexistuje žiaden dôvod na prísnejšie sankcionovanie žalobcu, keďže aj tovar po dobe minimálnej trvanlivosti („DMT“) z malej, resp. strednej prevádzkarne rovnakým spôsobom poškodzuje záujmy spotrebiteľa dokonca vzhľadom na počet výrobkov nachádzajúcich sa v predajniach žalobcu, zabezpečuje žalobca v podstate lepšiu kontrolu výrobkov, keďže u neho je výrazne menšie percento vadných výrobkov.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca žiadal odvolací súd, aby zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že rozhodnutie Štátnej veterinárnej a potravinovej správy SR č.k.: 3523/2014 zo dňa 19.11.2014 a rozhodnutie Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Bardejov č. k. 2014/00066-6 zo dňa 29.09.2014 podľa § 250j ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/, e/ O.s.p. zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi trovy prvostupňového aj odvolacieho konania vrátane trov právneho zastúpenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že podľa jeho názoru obsahom odvolania sú tie isté námietky, aké boli popísané v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu a v žalobe, ktoré nemenia zistený stav, skutkové okolnosti a právne posúdenie veci.

Žalovaný zotrval na svojich vyjadreniach vrátane právneho názoru, že pri ukladaní pokuty postupoval v súlade so zákonom o potravinách a zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Rozhodnutie je zákonné, zrozumiteľné, vychádza z náležite zisteného skutkového stavu veci a obsahuje všetky predpísané náležitosti, vrátane náležitého odôvodnenia výšky pokuty, s ktorým sa stotožnil aj konajúci súd.

Uviedol, že žalobca svoje doterajšie námietky (riadne posúdené žalovaným aj konajúcim súdom) doplnil o tvrdenie, že žalovaný sa nevysporiadal so všetkými predpokladmi na uloženie sankcie, keď neskúmal, akým spôsobom zabezpečuje žalobca kontrolu potravín po DMT, či má zavedený dostatočný kontrolný systém na kontrolu potravín po DMT, či sa nejednalo o výnimočné jednorazové zlyhanie ľudského faktora. Žalovaný zastával názor, že tieto okolnosti nebol príslušný kontrolný orgán povinný zisťovať. RVPS pri kontrolách dokumentuje aktuálny stav prevádzky. Je na samotnom prevádzkovateľovi, ako zabezpečí plnenie požiadaviek potravinového práva. Jeho povinnosťou je okrem iného neumiestňovať na trh potraviny po DS/DMT, pričom spôsob kontroly plnenia uvedených dátumov si určuje samotný prevádzkovateľ. V uvedenom prípade v priebehu 8. mesiacov bolo zistené dvojnásobné porušenie tejto povinnosti, teda v žiadnom prípade nemožno hovoriť o výnimočnom jednorazovom konaní. Na druhej strane boli pri určení pokuty zohľadnené aj poľahčujúce okolnosti, keď správny orgán v odôvodnení rozhodnutia uviedol: „Je pravdou, že potraviny neboli ponúkané na predaj dlhodobo a vo veľkých množstvách. Táto skutočnosť však bola zohľadnená pri ukladaní pokuty v dolnej hranici zákonného rozpätia.“

Žalovaný s poukázaním na doterajšiu judikatúru taktiež považoval za oprávnené použitie absorpčnej zásady pri ukladaní pokuty za všetky zistené správne delikty. Zmyslom sankčného konania je totiž postih páchatel'a a nie ochrana jeho obchodných záujmov.

Podľa názoru žalovaného, pri určovaní výšky pokuty na základe zákonom povolenej voľnej úvahy, prvostupňový správny orgán ako aj odvolací orgán, zohľadňovali hľadiská uvedené v § 28 ods. 9 zákona o potravinách. Nebolo ich povinnosťou skúmať, ako v prípade porušenia povinností ustanovených zákonom o potravinách rozhodli iné vecne alebo miestne príslušné orgány úradnej kontroly potravín. Znamenalo by to posúdiť skutkové okolnosti konaní prebiehajúcich na všetkých orgánoch úradnej kontroly potravín v Slovenskej republike (rozsah, charakter, druh nedostatkov, priebeh úradných kontrol, minulostí prevádzkovateľov a ďalšie okolnosti, ktoré je príslušný správny orgán povinný skúmať a zohľadniť pri rozhodovaní o uložení sankcie). Rozhodujúca pre posúdenie veci totiž nie je len samotná výška pokuty, ale aj dôvody a okolnosti za ktorých bola uložená. Navyše, správne orgány nemajú k dispozícii písomné záznamy a dokumentáciu, ktorá slúži k vydaniu rozhodnutia iných orgánov. V Slovenskej republike pôsobí 76 orgánov úradnej kontroly potravín, ktoré majú postavenie prvostupňového správneho orgánu a sú oprávnené ukladať sankcie podľa zákona o potravinách (40 regionálnych veterinárnych a potravinových správ a 36 regionálnych úradov verejného zdravotníctva). Pri realizácii zásady uvedenej v § 3 ods. 5 správneho poriadku tak, ako to vyjadril žalobca, by to nevyhnutne znamenalo, že každý jednotlivý orgán úradnej kontroly potravín pred vydaním rozhodnutia musí preskúmať všetky rozhodnutia vydané ostatnými orgánmi úradnej kontroly potravín a zistiť, či v niektorých prípadoch neboli ukladané pokuty za rovnakých alebo podobných skutkových okolností; v prípade viacerých odlišných rozhodnutí (pokút) by následne musel posúdiť, ktoré z rozdielnych rozhodnutí je zákonné a bude rozhodujúce pre určovanie sankcie. Takýmto spôsobom by preskúmaval rozhodnutia iných správnych orgánov, čo je neprípustné. Tiež považoval za potrebné uviesť, že je malá pravdepodobnosť, aby skutkové a právne okolnosti viacerých prípadov boli totožné. Už zo žalobcom citovaných rozhodnutí vyplýva, že ich predmetom bol iný skutkový a právny stav ako v preskúvanom rozhodnutí.

Na základe vyššie uvedeného žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd SR, ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

IV.

Žalobca dňa 10.08.2016 doručil odvolaciemu súdu doplnujúce vyjadrenie, ktorým doplnil doterajšiu argumentáciu keď uviedol, že kontrola uskutočnená dňa 16.08.2014 bola vykonaná druhostupňovým správnym orgánom - žalovaným. Túto skutočnosť preukazuje aj Záznam o úradnej kontrole potravín č. ŠVPS SR/2014/Vi, Gu, Mi, VS, MG/11 (ďalej len „záznam“) a tiež vyplynula aj z napadnutého rozhodnutia žalovaného na str. 4 ods. 3, kde je uvedené: „Podkladom pre vydanie odvolaním napadnutého rozhodnutia boli skutočnosti zistené inšpektormi Štátnej veterinárnej a potravinovej správy ...“. Táto skutočnosť bola podporená aj samotným záznamom, na ktorom je uvedené: „Záznam o úradnej kontrole potravín č. ŠVPS SR/2014/Vi, Gu, Mi, VS, MG/11 vykonanej podľa § 21 ods. 1 písm. c/ zákona NR SR č. 152/1995 Z.z. o potravinách v znení neskorších predpisov“.

Žalobca uviedol, že podľa § 21 ods. 1 písm. c/ zákona č. 152/1995 Z.z., orgány štátnej správy vo veciach úradnej kontroly potravín podľa tohto zákona a osobitných predpisov sú: c/ štátna veterinárna a potravinová správa.

Vzhľadom na vyššie uvedené je jednoznačné, že kontrola bola vykonaná inšpektormi žalovaného a nie inšpektormi prvostupňového správneho orgánu.

Žalobca dôvodil, že na kontrolu sa vzťahuje správny poriadok, lebo § 31 ods. 2 zákona o potravinách výslovne uvádza, že na konania podľa zákona o potravinách sa vzťahuje správny poriadok, okrem

konania o opatreniach na mieste podľa § 20 ods. 9 a 12 zákona o potravinách. V prípade kontroly nejde o konanie o opatreniach na mieste podľa § 20 ods. 9 a 12 zákona o potravinách a v zmysle § 1 ods. 1 správneho poriadku platí, že „tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak“.

Vzhľadom na vyššie uvedené bolo zrejmé, že § 31 ods. 2 zákona o potravinách vylučuje aplikáciu správneho poriadku iba na konanie podľa § 20 ods. 9 a 12 zákona o potravinách. Konanie podľa § 20 ods. 9 a 12 zákona o potravinách sa pritom týka výlučne ukladania opatrení na mieste, ktorými môžu byť napr. okamžité stiahnutie potraviny z trhu, zničenie potraviny na náklady prevádzkovateľa a pod.

Žalobca uviedol, že podľa § 53 správneho poriadku, proti rozhodnutiu správneho orgánu má účastník konania právo podať odvolanie, pokiaľ zákon neustanovuje inak alebo pokiaľ sa účastník konania odvolania písomne alebo ústne do zápisnice nevzdal.

Ďalej citoval ustanovenie § 58 ods. 1 správneho poriadku, v zmysle ktorého, ak osobitný zákon neustanovuje inak, odvolacím orgánom je správny orgán najbližšieho vyššieho stupňa nadriadený správne orgánu, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

Vychádzajúc z vyššie citovaného zákonného ustanovenia žalobca explicitne konštatoval, že správne konanie je založené na zásade dvojinštančnosti, ktorá predstavuje tzv. ďalšiu zásadu správneho konania vyjadrujúcu všeobecné oprávnenie účastníkov podať proti rozhodnutiu orgánu prvého stupňa odvolanie. Výnimku z možnosti podať odvolanie proti rozhodnutiu správneho orgánu môže ustanoviť iba zákon. Na prejednanie odvolania je príslušný správny orgán vyššieho stupňa, ak prvostupňový orgán nevyužije možnosť zmeniť alebo zrušiť rozhodnutie v rámci tzv. autoremedúry. Dôsledkom dvojinštančnosti konania je tiež skutočnosť, že proti rozhodnutiu odvolacieho orgánu už nie je prípustné odvolanie.

Žalobca uviedol, že vychádzajúc zo zákonných ustanovení správneho poriadku ako aj z rozhodnutí súdov najvyšších štátnych inšancií je nutné aplikovať zásadu dvojinštančnosti na všetky správne konania vedené žalovaným alebo jeho prvostupňovým správnym orgánom (uznesenie NS SR zo dňa 29.02.2012, sp.zn. 5Sžo/14/2011, uznesenie NS SR zo dňa 08.11.2011, sp.zn. 8Sžo/252/2010, nález ÚS ČR zo dňa 16.05.2007, sp.zn. IV. ÚS 493/06, rozsudok NSS ČR zo dňa 29.07.2006, sp.zn. 2Afs/143/2004, uznesenie NS SR zo dňa 14.10.2008, sp.zn. 6Sžo/114/2008, ako aj mnohé iné).

Bol toho názoru, že žalovaný vykonaním kontroly porušil zásadu dvojinštančnosti správneho konania, a to z dôvodu, že žalovaný vykonal samotnú kontrolu, ktorá predchádzala uloženiu pokuty zo strany RVPS a následne žalovaný rozhodoval ako druhostupňový správny orgán o odvolaní žalobcu, z čoho je zrejmé, že týmto rozhodnutím žalobca porušil zásadu dvojinštančnosti správneho konania.

Bolo teda nesporné, že v správnom konaní nebolo splnené, aby odvolanie žalobcu bolo preskúmané nezávislým a nestranným správnym orgánom. Žalobcovi teda konaním žalovaného nebolo umožnené využiť svoje zákonné právo dať rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu preskúmať v riadnom inštančnom postupe orgánu druhostupňového - toto právo bolo redukované iba na právo podať formálne odvolanie, ktoré nedávalo žalobcovi akékoľvek reálne nádeje na nezávislé preskúmanie rozhodnutia RVPS žalovaným, ktorý autoritatívne deklaroval závery o porušení zákona už v zázname.

Žalobca dodal, že ŠVPS, ktorá je nadriadeným orgánom RVPS, uviedla už v zázname, že žalobca porušil právne predpisy, čím vzniklo riziko, že RVPS môže daný záver, uvedený v zázname, vnímať ako inštrukciu ako rozhodnúť vo veci. Je dokonca veľmi pravdepodobné, že RVPS to mohla vnímať ako záväzný pokyn pre svoje rozhodnutie a nekonala v tejto veci nezávisle, resp. nestranne, čo potvrdzuje skutočnosť, že RVPS v prvostupňovom rozhodnutí v podstate iba prevzala závery, ktoré ŠVPS ako prvá uviedla v zázname.

Vzhľadom na vyššie uvedené mal žalobca za jednoznačne preukázané, že žalovaný ako aj prvostupňový

správny orgán v tomto prípade hrubým spôsobom porušili zásadu dvojínštančnosti, nepostupovali v súlade so zákonom, čím zaťažili konanie takou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

Žalobca mal za to, že v prípade ak žalovaný vykoná kontrolu, t.j. koná v prvom stupni, tak má následne aj vydať prvostupňové rozhodnutie a nie z neznámych dôvodov delegovať túto povinnosť na RVPS, pretože možnosť týmto spôsobom delegovať povinnosť žalobcu na RVPS nie je zakotvená v žiadnom príslušnom právnom predpise.

Vzhľadom na ustanovenie § 5 písm. c/ zákona č. 39/2007 Z.z. o veterinárnej starostlivosti v znení neskorších predpisov (v zmysle ktorého ministerstvo rozhoduje v druhom stupni vo veciach, o ktorých v prvom stupni rozhoduje štátna veterinárna a potravinová správa), mal žalobca za to, že v tomto prípade mal vydať žalovaný prvostupňové rozhodnutie a ako odvolací správny orgán malo rozhodovať Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky.

Postúpenie záznamu z kontroly vykonanej ŠVPS na RVPS bol zjavne nezákonný a nesprávny postup. V zmysle článku 2 ods. 2 zákona č. 460/1992 Ústavy Slovenskej republiky: „Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.“ Vyššie uvedené postup, ktorý v tomto prípade uskutočnili RVPS a ŠVPS je v príkrom rozpore s daným ustanovením Ústavy.

V.

Žalovaný vo vyjadrení k doplnujúcejmu vyjadreniu žalobcu v súvislosti s tvrdením, že v preskúvanom správnom konaní bola porušená zásada dvojínštančnosti, predovšetkým upozornil, že ide o námietku, ktorú žalobca neuplatnil v odvolacom konaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu, ani v samotnej žalobe, preto sa tak konajúce správne orgány, ako aj prvoinštančný súd jej posúdením nezaoberali.

Žalovaný ďalej konštatoval, že podľa jeho názoru je námietka neopodstatnená, a to z nasledujúcich dôvodov:

Zákon o správnom konaní vychádza z tzv. princípu generálnej klauzuly, ktorý znamená, že účastník konania (resp. jeho zástupca) sa môže odvolať proti každému prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu. Je to dané zásadou dvojínštančnosti správneho konania, ktorá vyjadruje, že každé rozhodnutie správneho orgánu je preskúmateľné ešte ďalšou inštanciou v odvolacom konaní za predpokladu, že k tomu dal účastník konania podnet podaním odvolania. Poučenie prvostupňového rozhodnutia v zmysle § 47 ods. 4 zákona o správnom konaní obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či sa možno proti nemu odvolať, v akej lehote, na ktorý orgán a kde možno odvolanie podať („Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie na Regionálnu veterinárnu a potravinovú správu Bardejov do 15 dní od jeho doručenia.“) a tiež obsahuje údaj, či rozhodnutie možno preskúmať súdom („Toto rozhodnutie je preskúmateľné súdom po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov“). Prvostupňové konanie bolo vedené na vecne a miestne príslušnom orgáne, ktorým je RVPS Bardejov a o odvolaní objektívne rešpektujúc všetky zásady správneho konania, predovšetkým zásadu zákonnosti, rozhodol druhostupňový orgán ŠVPS SR. Účastníkovi konania bolo poskytnuté reálne právo na odvolanie, ktoré aj využil a o odvolaní bolo legitímne rozhodnuté na druhom stupni, pričom rozhodoval, resp. podklady pre rozhodnutie na druhom stupni pripravoval zamestnanec, ktorý je nezávislý, o prípade v čase odvolania nemal žiadne informácie, nezúčastnil sa úradnej kontroly potravín, vo veci nevydával žiadne usmernenia pre prvostupňový orgán, preto nezávislosť a objektívnosť druhostupňového konania bola zabezpečená a v žiadnom prípade nedošlo k porušeniu zásady dvojínštančnosti konania.

Žalovaný v tejto veci uviedol, že nekalé praktiky v obchode a aj v distribúcii sa môžu objavovať mimo pracovnej doby inšpektorov úradnej kontroly ako aj cez víkendy. Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky v spolupráci so žalovaným pripravilo na zníženie rizík v

potravinovej bezpečnosti a sebestačnosti s cieľom obmedziť dovoz zdravotne nebezpečných a nekvalitných potravín program zvýšenej efektívnosti kontroly potravín. Preto boli zavedené ciele úradné kontroly potravín vykonávané na zvýšenie účinnosti úradných kontrol v obchodnej sieti mimo pracovnej doby inšpektorov úradnej kontroly potravín a cez víkendy na ochranu spotrebiteľov pred ich zavádzaním a zvýšenie informovanosti spotrebiteľov o predaji nekvalitných a zdraviu škodlivých potravín dovážaných na Slovensko z iných členských štátov EÚ a tretích krajín. Cieľom takýchto celoslovenských kontrol potravín je zvýšenie ich efektivity odstránením lokálneho previazania inšpektorov a aj určitých stereotypov pri kontrole, získať objektívny pohľad na kontrolovanú prevádzku a zároveň aj na prácu inšpektorov v danom regióne. Na takéto celoslovenské úradné kontroly potravín boli vytvorené inšpekčné skupiny, ktoré vykonávajú kontroly v rámci Slovenskej republiky a záznamy z týchto kontrol sa vydávajú pod hlavičkou žalovaného. Oprávnenie inšpektorov ŠVPS SR a RVPS vykonávať úradné kontroly potravín je jasne definované zákonom o potravinách (§ 23 ods. 1 zákona NR SR č. 152/1995 Z.z. o potravinách v znení účinnom v rozhodnom čase - „Orgány štátnej veterinárnej a potravinovej správy uvedené v § 21 ods. 1 písm. c/ (štátna veterinárna a potravinová správa) a d/ (regionálne veterinárne a potravinové správy) vykonávajú úradnú kontrolu potravín nad ich výrobou, v obchodnej sieti, pri manipulovaní s nimi a pri ich umiestňovaní na trh ...“), ich územná pôsobnosť je určená zákonom č. 39/2007 Z.z. o veterinárnej starostlivosti v znení neskorších predpisov. Jednotlivé inšpekčné skupiny sú zložené z inšpektorov ŠVPS SR s celoslovenskou pôsobnosťou, inšpektorov príslušnej RVPS, v regióne ktorej sa kontrola vykonáva, prípadne aj inšpektorov inej RVPS na základe poverenia. Záznam o úradnej kontrole potravín vyhotovený bezprostredne po ukončení fyzickej kontroly sa postupuje na ďalšie konanie na vecne a miestne príslušnú RVPS, ktorá je v prvom stupni oprávnená rozhodnúť v tejto veci. V tomto prípade bola kontrola vykonaná troma inšpektormi ŠVPS SR, ktorí v žiadnom prípade neprišli do styku s rozhodovaním vo veci v druhom stupni a dvoma inšpektormi územne príslušnej RVPS Bardejov. Priebeh a výsledky kontroly boli posúdené zamestnancami rôznych orgánov úradnej kontroly potravín na základe spoločného konsenzu. Výsledky kontroly boli v takejto podobe doručené vecne a miestnej príslušnej RVPS Bardejov bez akéhokoľvek právneho posúdenia alebo vysloveného názoru, pokynu. Podľa § 28 zákona o potravinách orgán úradnej kontroly potravín uloží (teda musí uložiť) právnickej osobe alebo fyzickej osobe podnikateľovi pokutu, ak táto koná v rozpore s týmto zákonom alebo osobitnými predpismi. Postupový list ŠVPS SR nedáva priamu inštrukciu príslušnej RVPS, postupuje jej len objektívne zistené skutočnosti pri kontrole, ktorú vykonali zamestnanci ŠVPS SR spolu so zamestnancami vecne príslušnej RVPS. Postupový list ŠVPS SR je administratívnym úkonom, ktorým boli podklady z úradnej kontroly zaslané vecne a miestne príslušnému orgánu na konanie a v žiadnom prípade nemá právnu silu ovplyvniť objektívne zistené skutočnosti pri výkone úradnej kontroly potravín, druhostupňový orgán v ňom neinštruoval prvostupňový orgán ako má vo veci konať, za aké skutky má kontrolovaný subjekt potrestať a ani akú pokutu a v akej výške a podľa akého ustanovenia má uložiť. Od postupového listu nezávisí ani skutočnosť, či správne konanie v danej veci začaté bude alebo nie. Ak boli pri úradnej kontrole potravín objektívne zistené skutočnosti, ktoré nasvedčujú tomu, že došlo k porušeniu, resp. nedodržaniu povinností podľa zákona o potravinách alebo osobitných právnych predpisov, priamo zákon nariaďuje správne orgánu konať a rozhodnúť o uložení sankcie. Prvostupňový správny orgán je povinný podľa § 28 ods. 9 zákona o potravinách pri určení výšky pokuty prihliadať na závažnosť, trvanie, následky protiprávneho konania, minulosť prevádzkovateľa a na to, či ide o opakované protiprávne konanie a nie je viazaný postupovým listom iného správneho orgánu.

Výsledky kontroly boli odstúpené na ďalšie konanie vecne a miestnej príslušnej RVPS Bardejov listom odboru auditu a kontroly ŠVPS SR a to v podobe zdokumentovanej na mieste touto nezávislou skupinou a bez akéhokoľvek právneho posúdenia alebo vysloveného názoru, pokynu ŠVPS SR. RVPS Bardejov vec posúdila v prvom stupni samostatne na základe skutočností zdokumentovaných inšpektormi za prítomnosti zástupcov prevádzkovateľa, zistené nedostatky priradila pod jednotlivé skutkové podstaty správnych deliktov a určila výšku pokuty po posúdení zákonom určených kritérií. Podľa názoru správneho orgánu takýmto postupom nebolo porušené žiadne ustanovenie zákona o potravinách a zákona o správnom konaní.

Správny orgán sa o skutočnostiach, ktoré sú dôvodom pre začatie konania ex offio dozvie v prvom rade

na základe vlastnej kontrolnej resp. dozornej činnosti, ale aj z oznámení iných subjektov, t. j. iných správnych orgánov alebo fyzických osôb, pričom je na správnom orgáne aby posúdil, či a do akej miery sú splnené podmienky na začatie konania, či ide o porušenie alebo ohrozenie verejného záujmu alebo v tomto prípade o ochranu práv a oprávnených záujmov spotrebiteľov. Je len na vecne a miestne príslušnom správnom orgáne rozhodnúť sa či konanie začne a v akom rozsahu. V prípade, ak by zistil pochybenia pri kontrole, resp. by považoval niektoré zistenia pri kontrole za vecne nesprávne alebo za nedostatočne preukázané, nie je napriek postupovému listu povinný konanie začať a za každé v zázname popísané pochybenie uložiť pokutu. Vecne a miestne príslušný správny orgán prvého stupňa je povinný dodržiavať zásadu materiálnej pravdy, teda spoľahlivo zistiť skutkový stav veci, ako aj získať pre vydanie rozhodnutia všetky nevyhnutné podklady, pričom záznam z úradnej kontroly potravín je len jedným z nich. V odvolacom konaní platia tie isté zásady.

RVPS Bardejov vec posúdila v prvom stupni samostatne na základe skutočností zdokumentovaných inšpektormi za prítomnosti zástupcu prevádzkovateľa, zistené nedostatky priradila pod jednotlivé skutkové podstaty správnych deliktov a určila výšku pokuty po posúdení zákonom určených kritérií. V prvom stupni bolo konanie vedené nezávislým správny orgánom, v mene ktorého koná riaditeľ, ktorý nemá žiadny dôvod konzultovať výsledky úradnej kontroly so zamestnancom odvolacieho orgánu alebo inej RVPS a žiadať ich o usmernenie pri rozhodovaní. Taktiež je vylúčené, aby sa zamestnanec, ktorý sa zúčastnil kontroly, rovnako podieľal na rozhodovaní o odvolaní účastníka konania proti prvostupňovému rozhodnutiu, čo je zabezpečené dôslednou evidenciou rozhodnutí a kontrolou prerozdeľovania odvolaní na vybavenie jednotlivým zamestnancom, a zároveň Vnútnou smernicou pre postup pri podozrení na vznik konfliktu záujmov č. 1100/2014 zo dňa 01.04.2014. Žalovaný rozhoduje v druhom stupni nestranné a objektívne a jeho zamestnanci nemajú ku konkrétnemu prípadu žiadne väzby.

V súvislosti s postupom ŠVPS SR, ktorá záznam postúpila RVPS Bardejov, žalobca namietal, že na takýto postup nemala žiadne zákonné oprávnenie a mala sama vo veci rozhodnúť ako prvostupňový správny orgán. Podľa názoru žalovaného však ŠVPS SR svojím konaním neporušila žiadne procesné pravidlá. Oprávnenie inšpektorov ŠVPS SR a RVPS vykonávať úradné kontroly potravín je jasne definované zákonom o potravinách (§ 23 ods. 1 zákona o potravinách: „Orgány štátnej veterinárnej a potravinovej správy uvedené v § 21 ods. 1 písm. c/ (štátna veterinárna a potravinová správa) a d/ (regionálne veterinárne a potravinové správy) vykonávajú úradnú kontrolu potravín nad ich výrobou, v obchodnej sieti, pri manipulovaní s nimi a pri ich umiestňovaní na trh ...“). Územná pôsobnosť týchto orgánov úradnej kontroly potravín a ich procesné postavenie sú však určené zákonom č. 39/2007 Z.z. o veterinárnej starostlivosti v znení neskorších predpisov. Zákon o potravinách v § 21 ods. 1 priamo odkazuje na § 6 a § 8 zákona č. 39/2007 Z.z., podľa ktorých (pokiaľ nie je určené inak) v prvom stupni rozhodujú regionálne veterinárne a potravinové správy, ŠVPS SR je orgánom odvolacím.

Na základe vyššie uvedených dôvodov, podľa názoru žalovaného v žiadnom prípade v tomto systéme kontroly nedochádza k porušeniu zásady dvojinstančnosti konania. Zdôraznil, že žalovaný vykonáva všetky úkony objektívne a nestranné. Ako prvok nestrannosti bola do celoslovenských úradných kontrol zavedená prítomnosť inšpektorov z rôznych orgánov úradnej kontroly potravín, ktorí vykonávajú úradnú kontrolu potravín, čím sa v najvyššej možnej miere eliminuje riziko neobjektívneho zistenia skutočného stavu veci pri úradnej kontrole. Za účelom odstránenia akéhokoľvek podozrenia z nestranného posúdenia veci sú navyše kontrolné zistenia dokumentované aj vo forme fotografií, ktoré potvrdzujú nedostatky v písomne zdokumentovanej podobe. Tak úradný záznam, ako aj fotodokumentácia, bola vyhotovená za prítomnosti zamestnanca prevádzkovateľa, teda akýkoľvek následný zásah do ich obsahu by bol zrejmý. Postupovým listom žalovaného príslušná RVPS nie je viazaná, je viazaná len Ústavou SR a ostatnými zákonmi a je povinná konať, ak je úradnou kontrolou zistené porušenie alebo nedodržanie príslušných všeobecne záväzných právnych predpisov a priamo aplikateľných právnych aktov EÚ odhliadnuc od toho, kto tieto nedostatky zistil a zdokumentoval. K porušovaniu zásady dvojinstančnosti nedochádza aj z toho dôvodu, že samotný výkon úradnej kontroly je len procesným úkonom pred možným začatím správneho konania v prípade, že pri úradnej kontrole potravín bolo zistené porušenie právnych predpisov. Nejde teda o úkony v rámci správneho konania, ale ide o úkony pred možným začatím správneho konania, pričom začatie konania a vydanie rozhodnutia je plne v réžii prvostupňového orgánu,

do čoho žalovaný nikdy nezasahoval a ani nezasahuje.

Žalovaný zotrval na svojom návrhu, aby Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/266/2014-67 zo dňa 18.02.2016 potvrdil.

VI.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O. s.p.)

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.).

Podľa § 246c ods.1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Úlohou správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu je posudzovať, či rozhodnutie bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesno-právnymi predpismi.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola žaloba žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu zamietnutá.

Podľa § 219 ods.1,2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave po preskúmaní rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku tohto rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní uvádza nasledovné.

Z podkladov súdneho spisu, ktorého súčasťou bol aj kompletný administratívny spis žalovaného, vrátane spisu prvostupňového správneho orgánu, odvolací súd zistil nasledujúce podstatné skutočnosti.

Inšpektori Štátnej veterinárnej a potravinovej správy Slovenskej republiky a Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Bardejov pri výkone cieľenej úradnej kontroly potravín dňa 16.08.2014 v čase od 07.00 hod. do 14.00 hod. v prevádzkarni Kaufland Slovenská republika v.o.s., Kaufland Bardejov, Ľudovíta Štúra 1339, Bardejov, zameranej na plnenie požiadaviek zákona o potravinách, zistili:

1/ Nedostatky v prevádzkovej hygiene: V oddelení lahôdok predaja mäsových výrobkov boli silne znečistené starou špinou a zvyškami potravín vpuste do kanalizačnej siete, nachádzajúce sa v tesnej blízkosti manipulačných stolov, na ktorých sa krájajú mäsové výrobky a syry. Na predajnej ploche bolo dno mraziaceho zariadenia s uchovávanou hlboko zmrazenou hydinou a hlbokozmrazených rýb znečistené drobnými nečistotami, prachom a drobnými zvyškami potravín. Na predajnej ploche bolo dno mraziaceho zariadenia s uchovávanými mrazenými krémami znečistené drobnými zvyškami potravín a obsahom jednotlivých výrobkov. Na čistenie mraziacich zariadení prevádzkovateľ nepredložil žiadny dokument, ktorý by obsahoval návod na ich čistenie a nebola predložená ani evidencia o čistení mraziacich zariadení.

2/ Umiestňovanie na trh potravín po uplynutí dátumu minimálnej trvanlivosti: Prevádzkovateľ ponúkal na predaj tri druhy potravín po uplynutom dátume minimálnej trvanlivosti v celkovej hmotnosti 9,6 kg a celkovej predajnej cene 42,49 €.

3/ Umiestňovanie na trh potravín nesprávne označených: Výrobok kráľovská kuracia polievková zmes, hlbokozmrazený výrobok bol ponúkaný na predaj bez označenia povinnými údajmi.

4/ Umiestňovanie na trh poškodeného alebo inak znehodnoteného tovaru: Kontrolou bol zistený predaj hlbokozmrazenej hydiny, 5 druhov výrobkov s porušeným obalom a výskytom škvrn po vysušení mrazom.

Uvedeným konaním sa žalobca dopustil správneho deliktu podľa § 28 ods. 2 písm. f/, písm. o/, § 28 ods. 4 písm. i/ zákona o potravinách. Za predmetný správny delikt uložila Regionálna veterinárna a potravinová správa rozhodnutím č. 2014/00066-6 zo dňa 29.09.2014 žalobcovi pokutu 30 000,- € podľa § 28 ods. 4 písm. i/ a § 28 ods. 7 zákona o potravinách.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom žalovaný rozhodol rozhodnutím č. 3523/2014 zo dňa 19.11.2014 tak, že podľa § 59 ods. 2 zákona o správnom konaní prvostupňové rozhodnutie zmenil pri právnom posúdení veci, keď vo výroku a v odôvodnení rozhodnutia popísal okolnosti preukazujúce a odôvodňujúce použitie zvýšenej sadzby pri určení pokuty podľa § 28 ods. 7 zákona o potravinách za opakované umiestňovanie na trh potravín po uplynutí dátumu minimálnej trvanlivosti, doplnil okolnosti preukazujúce opakované protiprávne konanie v prípade ďalšieho deliktu podľa § 28 ods. 2 písm. f/ zákona o potravinách a taktiež doplnením výroku rozhodnutia o označenia dotknutých predpisov, pričom pokutu ponechal vo výške určenej prvostupňovým správnym orgánom. V odôvodnení rozhodnutia sa správny orgán druhého stupňa vysporiadal so všetkými odvolacími dôvodmi, keď v súvislosti s námietkou žalobcu ohľadne použitia absorpčnej zásady uviedol, že mal za nepochybné, že žalobca sa dopustil viacerých iných správnych deliktov a prvostupňový správny orgán uložil žalobcovi za ich spáchanie úhrnnú pokutu. Podľa žalovaného bolo správne pri ukladaní pokuty uplatniť absorpčnú zásadu a uložiť pokutu za správny delikt najprísnejšie postihnutelný a keď spáchanie

viacerých deliktov považoval za prítiažujúcu okolnosť. Žalovaný sa vysporiadal s ďalšou námietkou žalobcu týkajúcou sa zásady správneho konania, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely, keď konštatoval, že prvostupňový správny orgán pri určovaní výšky pokuty zohľadňoval na základe zákonom povolenej voľnej úvahy hľadiská uvedené v § 28 ods. 9 zákona o potravinách. Nebolo jeho povinnosťou skúmať ako v prípade porušenia povinností ustanovených zákonom o potravinách rozhodol iný vecne alebo miestne príslušný orgán úradnej kontroly potravín. Žalovaný tiež konštatoval, že žalobca účelovo citoval iba rozhodnutia, ktorými bola uložená nižšia pokuta, s tým, že pre objektivnosť povedal, že orgány úradnej kontroly potravín ukladajú aj vyššie pokuty, čo však takisto nemôže ovplyvniť rozhodovanie jednotlivých správnych orgánov v konkrétnej veci. V odôvodnení sa taktiež žalovaný vysporiadal s otázkou stanovenia výšky pokuty, keď uviedol, že pri jej určení sa obligatórne prihliada na závažnosť, trvanie, následky protiprávneho konania, minulosť prevádzkovateľa a na to, či ide o opakované protiprávne konanie. Žalovaný považoval pokutu vo výške 30 000,- € za pokutu primeranú, pričom mal za to, že uvedené zistené správne delikty žalobcu sú v zákone sankcionované rôznou sankciou. Nedostatky v označení potravín a hygiene predaja považoval správny orgán pri určení výšky pokuty za prítiažujúcu okolnosť. Uviedol, že z preukázaných kontrolných zistení bolo zrejmé a zdokumentované, že bola opakovane porušená povinnosť nepredávať potraviny po uplynutí dátumu minimálnej trvanlivosti s tým, že inšpektori zistili predaj troch druhov potravín po uplynutom dátume minimálnej trvanlivosti, čo je dátum, do ktorého si potravina pri správnom skladovaní uchováva svoje špecifické vlastnosti. Ďalej bolo preukázané, že predmetné potraviny boli spotrebiteľovi ponúkané sedem, osem, deväť dní po uplynutom dátume minimálnej trvanlivosti. Ako nezanedbateľné vyhodnotil aj zistené nedostatky v hygiene predaja. Konštatoval, že popísané nedostatky sa týkali umiestňovania na trh hlbokozmrazených potravín a je teda zrejmé, že prevádzkovateľom zavedený vnútorný kontrolný systém nebol v celej tejto oblasti dostatočne funkčný a účinný. Správny orgán sa zamerával aj otázkou trvania protiprávneho stavu a taktiež bola skúmaná aj popísaná minulosť prevádzkovateľa a opakovanosť protiprávneho konania. Odvolací správny orgán v doplnenom dokazovaní zistil, že prvá kontrola bola v prevádzkarni vykonaná na základe podnetu spotrebiteľa dňa 08.01.2014 (pričom obchodná činnosť v uvedenej prevádzke začala dňa 28.11.2013), kedy inšpektori zistili predaj troch druhov potravín po uplynutí dátumu spotreby a dátumu minimálnej trvanlivosti a rozhodnutím zo dňa 19.02.2014 uložili účastníkovi konania v zmysle § 28 ods. 4 písm. i/ zákona o potravinách pokutu vo výške 2 000,- € s tým, že rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.03.2014. Ďalšia plánovaná kontrola bola vykonaná dňa 22.02.2014, kedy sa zistili nedostatky pri nakladaní s potravinárskym odpadom, skladovaní nezlučiteľných druhov výrobkov, neoznačení vaječných cestovín, klamlivé označenie zloženia jedného druhu mäsového výrobku. Popísané konanie bolo vyhodnotené ako správny delikt podľa § 28 ods. 2 písm. f/, h/, p/ zákona o potravinách, za čo mu bola uložená dňa 22.04.2014 pokuta vo výške 500,- €. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 12.05.2014.

V nadväznosti na tieto rozhodnutia konštatoval, že ide o opakované porušenie povinností, za ktoré bola uložená pokuta podľa § 28 ods. 4 zákona o potravinách. Žalovaný konštatoval, že nenašiel dôvod na zníženie pokuty.

Zákon č. 152/1995 Z.z. ustanovuje povinnosti prevádzkovateľa potravinárskeho podniku v záujme podpory a ochrany zdravia ľudí a ochrany spotrebiteľa na trhu potravín, práva a povinnosti osôb vo vzťahu k potravinám, organizáciu, pôsobnosť a právomoc orgánov úradnej kontroly potravín podľa osobitných predpisov. (§ 1)

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 152/1995 Z.z. prevádzkovatelia sú povinní na všetkých stupňoch výroby, spracúvania a distribúcie vrátane internetového predaja dodržiavať požiadavky upravené týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Podľa § 10 písm. a/ a b/ zákona č. 152/1995 Z.z., ten, kto skladuje potraviny a zložky na ich výrobu, je povinný dodržiavať ustanovenia osobitného predpisu a

a) zabezpečiť skladovanie len v takých priestoroch a za takých podmienok, aby sa zachovala ich bezpečnosť, kvalita a biologická hodnota potravín a surovín na ich výrobu,

b) zabezpečiť čistotu skladovacích priestorov a manipulačného zariadenia a vykonávanie dezinfekcie, dezinfekcie a deratizácie podľa všeobecne záväzných právnych predpisov;

Podľa § 12 ods. 1 písm. b/ zákona č. 152/1995 Z.z. ten, kto predáva potraviny vrátane internetového predaja, je povinný zabezpečiť hygienu predaja podľa osobitného predpisu, najmä vykonávať sústavné upratovanie, čistenie všetkého zariadenia používaného pri predaji, dezinfekciu, a v prípade potreby vykonanie dezinfekcie a deratizácie podľa všeobecne záväzných právnych predpisov;

Podľa § 28 ods. 4 písm. i/ zákona o potravinách, orgán úradnej kontroly potravín uloží právnickej osobe alebo fyzickej osobe podnikateľovi pokutu od 1 000,- € do 500 000,- €, ak v rozpore s týmto zákonom alebo osobitnými predpismi, umiestňuje na trh potraviny po uplynutí dátumu spotreby alebo po uplynutí dátumu minimálnej trvanlivosti.

Podľa § 28 ods. 2 písm. f/ zákona o potravinách, orgán úradnej kontroly potravín uloží právnickej osobe alebo fyzickej osobe podnikateľovi pokutu od 100,- € do 100 000,- €, ak v rozpore s týmto zákonom alebo osobitnými predpismi vyrába, balí alebo umiestňuje na trh potraviny nesprávne označené alebo neoznačené.

Podľa § 28 ods. 2 písm. o/ zákona o potravinách, orgán úradnej kontroly potravín uloží právnickej osobe alebo fyzickej osobe podnikateľovi pokutu od 100,- € do 100 000,- €, ak v rozpore s týmto zákonom alebo osobitnými predpismi, porušuje zásady správnej výrobných praxe, povinnosti a požiadavky na hygienu výroby potravín, manipulovania s nimi a pri ich umiestňovaní na trh.

Podľa § 28 ods. 7 zákona o potravinách, ak do jedného roka odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o uložení pokuty dôjde k opakovanému porušeniu povinností, za ktoré bola uložená pokuta podľa odseku 4, orgán úradnej kontroly potravín uloží pokutu až do dvojnásobku sadzby pokuty podľa odseku 4.

Podľa § 28 ods. 9 zákona č. 152/1995 Z.z. orgán úradnej kontroly potravín pri určení výšky pokuty prihliada na závažnosť, trvanie, následky protiprávneho konania, minulosť prevádzkovateľa a na to, či ide o opakované protiprávne konanie.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Na úvod najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že žalobca v odvolacom konaní žiadnym spôsobom nespochybňoval to, že sa dopustil predmetných správnych deliktov. Žalobca v podanom odvolaní predovšetkým namietal nižšiu závažnosť porušenia povinností a s tým súvisiace nesprávne určenie výšky pokuty zo strany správnych orgánov, neprimeranosť pokuty vzhľadom na limity správnej úvahy, nekonkretizáciu čiastkovej výšky sankcie za účelom následného regresu voči zodpovedným zamestnancom a rozdielnosti v rozhodovaní tak na krajskom súde ako aj v rozhodovacej činnosti správnych orgánov, čím malo dôjsť k porušeniu zásady legitímnych očakávaní.

Najvyšší súd viazaný pritom rozsahom a dôvodmi v odvolaní uvedenými, uvádza nasledovné:

Ukladanie pokút za správne delikty, a teda i rozhodovanie o ich výške, sa realizuje vo sfére voľného správneho uváženia (diskrečné právo správneho orgánu). Správna úvaha, resp. voľná úvaha správneho orgánu vyjadruje určitý stupeň voľnosti rozhodovania správneho orgánu, ktoré mu umožňuje v medziach zákona prijať také rozhodnutie, aké uzná za najvhodnejšie, a to s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci. Ide teda o právomoc (na účely Odporúčania R (80) 2 Výboru ministrov o vykonávaní právomoci voľnej úvahy správnymi orgánmi prijatého Výborom ministrov dňa 11. marca 1980 na 316. zasadaní zástupcov ministrov, možno hovoriť aj o právomoci voľnej úvahy - discretionary power), na základe ktorej má správny orgán istý stupeň slobody pri prijímaní rozhodnutia, pričom si môže vybrať z

viacerých právne prijateľných rozhodnutí jedno, ktoré pokladá za najvhodnejšie. Podrobiť správne uváženie súdnemu prieskumu je možné iba vtedy, ak správny orgán buď prekročil zákonom stanovené medze tohto uváženia, alebo voľné uváženie zneužil. Riadne zdôvodnenie ukladanej sankcie v prípade správneho trestania je základným predpokladom pre preskúmateľnosť úvahy, ktorou bol správny orgán pri svojom rozhodovaní vedený. Zohľadnenie všetkých hľadísk, ktoré je možné v konkrétnej veci považovať za relevantné, potom určuje mieru zákonnosti stanoveného postihu. Správny orgán je povinný pri ukladaní sankcie presne, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodniť, k akým skutočnostiam pri stanovení výšky sankcie prihliadol. Výška uloženej pokuty teda musí byť v každom rozhodnutí dostatočne odôvodnená a musí byť odrazom konkrétnych okolností individuálneho prípadu. Kritéria pre určenie konečnej výšky pokuty sú v danom prípade stanovené výpočtom skutočností, ku ktorým je správny orgán povinný prihliadnuť (§ 28 ods. 9 zákona č. 152/1995 Z.z.). Navyše, vzhľadom k tomu, že sa jedná o výpočet taxatívny, správny orgán je povinný, realizujúc správne uváženie o konkrétnej výške ukladanej pokuty, sa týmito hľadiskami zaoberať. Tieto hľadiská je potrebné zohľadňovať a posudzovať vždy a za každých okolností.

Po preskúmaní veci, najvyšší súd dospel k záveru, že žalovaný správny orgán sa dostatočným spôsobom v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal s kritériami plynúcimi z vyššie menovaného ustanovenia § 28 ods. 9, teda riadne posúdil závažnosť, trvanie, následky protiprávneho konania, minulosť prevádzkovateľa, ako aj to či išlo o opakované protiprávne konanie.

Výšku uloženej pokuty predovšetkým ovplyvnila tá skutočnosť, že uvedené nedostatky sa v tej istej prevádzkarni - Kaufland Slovenská republika v.o.s, Kaufland Bardejov, Ľudovíta Štúra 1339, Bardejov vyskytovali opakovane, pričom uložené sankcie nespĺnili svoj účel, a preto správny orgán správne pristúpil k uloženiu prísnejšej sankcie. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na to, že preventívna úloha postihu nespočíva iba v účinku voči žalobcovi (individuálne pôsobenie). Postih musí mať silu odradiť od nezákonného postupu aj iných nositeľov rovnakých zákonných povinností (generálne pôsobenie); tento účinok potom môže vyvolať iba postih zodpovedajúci významu chráneného záujmu. V prípade, ak ide o finančný postih, musí byť tento citeľný v majetkovej sfére delikventa, a teda musí v sebe obsahovať aj zložku represívnu. V opačnom prípade by totiž postih delikventa postrádal akýkoľvek zmysel (napríklad rozsudok Mestského súdu v Prahe zo 16. novembra 2004, č.j. 10 Ca 250/2003-48).

Najvyšší súd zdôrazňuje, že prevádzkovateľ potravinárskeho podniku je povinný zabezpečiť predaj a skladovanie potravín za takých podmienok, aby sa zabránilo akémukoľvek riziku kontaminácie. Každou možnou kontamináciou potraviny dochádza k riziku negatívneho ovplyvnenia jej vlastností, kvality, prípadne bezpečnosti, čo zároveň predstavuje možnosť negatívneho vplyvu na zdravie spotrebiteľa. Povrchy zariadení musia byť udržiavané v takom stave, aby sa minimalizovalo zhromažďovanie častíc potravín a nečistôt, a tak sa znižovala možnosť rozmnožovania mikroorganizmov, ktoré by mohli byť príčinou ohrozenia kvality a zdravotnej neškodnosti uchovávaných potravín.

Na tomto mieste najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že potreba účinne sankcionovať protiprávne konania naplňujúce skutkové podstaty iných správnych deliktov vyplýva pre Slovenskú republiku taktiež z práva Európskej únie. V mnohých prípadoch sa totiž jedná o postihy za porušenie povinností uložených právnymi predpismi a prijatými na úrovni Európskej únie, a to buď priamo (nariadenia Únie), alebo nepriamo, na základe vnútroštátnych právnych predpisov transponujúcich smernice. Súdny dvor Európskej únie pritom vždy zdôrazňuje povinnosť členských štátov postihovať porušenie povinností plynúcich z únieového práva dostatočne efektívnymi sankciami a zaistiť tak „užitočný účinok“ (l'effet utile) únieového práva. Uložené sankcie tak musia mať podľa Súdneho dvora Európskej únie dostatočne odradzujúci účinok, a to tak z hľadiska prípadnej recidívy zo strany samotného delikventa, ako aj z hľadiska ostatných subjektov (napríklad rozsudok Súdneho dvora zo 7. júna 1983, C-100/80 až 103/80, SA Musique Diffusion française a iní proti Komisii Európskych spoločenstiev, bod 106).

Uvedené a v danom prípade aj opakujúce sa pochybenia považuje najvyšší súd za zvlášť závažné a nepripustné, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že spotrebiteľ v Slovenskej republike, teda v členskom štáte Európskej únie, oprávnené očakáva vysokú kvalitu predávaného tovaru (potravín) a zároveň aj

prísne dodržiavanie hygienických štandardov stanovených právnymi normami. Zhora uvedené správne delikty, ktorých spáchanie žalobca ani nepopiera, svedčia podľa názoru najvyššieho súdu o nedodržiavaní hygienických a potravinárskych predpisov zo strany žalobcu, ktorý je navyše významným obchodným reťazcom, ktorý vzhľadom k svojmu postaveniu na potravinárskom trhu má dostatok materiálnych, ľudských a obchodných možností na to, aby sa takýmto pochybeniam dokázal vyvarovať, respektíve im predchádzať. Vzhľadom na povahu žalobcu, ktorý má značné množstvo prevádzok po celom území Slovenskej republiky sa očakáva vyššia miera zodpovednosti pri plnení zákonom stanovených povinností na úseku potravinového práva.

Na základe uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že správny orgán svoju diskrečnú právomoc použil v rámci zákonného rámca (pokuta bola uložená vo výške 30 000,- €, pričom horná hranica sadzby podľa § 28 ods. 2 písm. f/, o/ zákona č. 152/1995 Z.z. bola stanovená na 100 000,- € a podľa § 28 ods. 4 písm. i/ až na 500 000,- €), z tohto rámca nijakým spôsobom nevybočil, inštitút správnej úvahy nezneužil, svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom zdôvodnil, a preto správna úvaha pri výške a druhu pokuty (aj vzhľadom na represívno-výchovnú funkciu tejto pokuty) bola použitá v súlade so zákonom.

V súvislosti s námietkou žalobcu, aby pri každom jednom porušení zákona bola uvedená výška sankcie, túto vyhodnotil najvyšší súd ako nedôvodnú, a v rozpore s už vysloveným právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku z 30. októbra 2012, sp.zn. 4Sžo/49/2012, podľa ktorého sa tam konajúci senát nestotožnil s názorom „... aby pri každom dielčom porušení zákona žalovaný uviedol výšku sankcie, pretože by tým práve došlo k negovaniu uplatneného princípu úhrnného trestu. Požiadavka preskúmateľnosti výšky uloženej sankcie neznamená také zdôvodnenie výšky sankcie, ktorá bude súčtom dielčích (13) sankcií, ale také zhodnotenie zistených porušení zákona, ktoré vyjadri najmä závažnosť, trvanie a následky zistených nedostatkov v súvislosti aj s ich opakovaným výskytom“. Uvedený názor prevzal do svojho rozhodnutia najvyšší súd aj v rozsudku z 11. júna 2013, sp.zn. 3Sžo/24/2013, prípadne v rozsudku z 19. decembra 2012, sp.zn. 2Sžo/2/2012, a rovnako súd nemal dôvod sa od tohto názoru odchýliť ani v tejto veci.

Najvyšší súd i ďalšiu námietku žalobcu, že v súvislosti s výškou uloženej pokuty boli porušené jeho legitímne očakávania, vyhodnotil ako nedôvodnú. K tomu najvyšší súd uvádza, že k imanentným znakom právneho štátu v zmysle článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky patrí aj princíp právnej istoty, ktorý je spolu s princípom spravodlivosti znakom materiálneho právneho štátu. Princíp právnej istoty vyjadruje požiadavku na jasnosť, určitosť a stálosť rozhodnutí orgánov verejnej moci, ako aj požiadavku na ich presadzovanie zákonom ustanoveným spôsobom v primeranom čase. Súčasťou právnej istoty je dôvera osôb v právny poriadok (legitimate trust), resp. v obsah rozhodnutí a postupov orgánov verejnej moci. Užšou kategóriou ako právna istota je aj legitímne očakávanie (napríklad Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 30. apríla 2008, sp.zn. PL. ÚS 16/06, Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2007, sp.zn. PL. ÚS 12/05). Účelom legitímneho očakávania je garancia čitateľnosti správania sa orgánov verejnej moci a ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali (napríklad Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 24. júna 2009, sp.zn. PL. ÚS 16/06, Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. februára 2008, sp.zn. PL. ÚS 10/04). S legitímnym očakávaním úzko súvisí zákaz prekvapivých rozhodnutí, keď správne orgány sa nemôžu, bez náležitého odôvodnenia a poskytnutia možnosti účastníkovi konania oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, odchýliť od doterajšej rozhodovacej praxe. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že hoci z legitímnych očakávaní v pomere k správnym rozhodnutiam možno správne predpokladať určitú istotu účastníkov, že o ich veci bude rozhodnuté obdobne ako vo veci skutkovo a právne podobnej, legitímne očakávania sa nedajú absolutizovať. Dotknuté osoby sa nemôžu účinne dovolávať nemennosti rozhodovacej činnosti verejnej správy, ani ju však naopak očakávať tam, kde na takúto zmenu neexistuje legitímny dôvod.

Platí, že „nelze vždy legitímne očekávat neměnnost tam, kde je dána diskreční právomoc ...“ (POMAHÁČ, R. in HENDRYCH, D. a kolektiv: Správní právo, Obecná část, 6. vydanie, C. H. Beck 2006, Praha, s. 799).

Rozhodovacia činnosť žalovanej ani Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Bardejov nemohla oprávnené vzbudiť legitímne očakávania žalobcu, keďže len zo žalobcom tvrdenej priemerne ukladanej výšky pokút za „rovnaké správne delikty iných subjektov“ nemožno vyvodíť totožnosť prípadov porušenia potravinového práva s konaním žalobcu. Správne trestanie vychádza z princípu striktnej individualizácie sankcie s ohľadom na konkrétne okolnosti, za ktorých došlo k spáchaniu samotného správneho deliktu. Na tomto mieste najvyšší súd opätovne zdôrazňuje, že v danom prípade výšku uloženej pokuty predovšetkým ovplyvnila tá skutočnosť, že nedostatky aj na úseku hygieny sa v tej istej prevádzkarni - Kaufland Slovenská republika v.o.s., Kaufland Bardejov, Ľudovíta Štúra 1339, Bardejov vyskytovali opakovane. Nakoľko teda v predchádzajúcom období uložené pokuty nesplnili svoj účel (najmä z pohľadu individuálnej prevencie) bolo žiaduce, aby správne orgány zvolili represívnejší prístup a žalobcovi uložili vyššiu pokutu. Z toho istého dôvodu neobstojí ani poukaz žalobcu na rozsudok Krajského súdu v Bratislave 21. júla 2015, č.k. 5S/250/2014-83, v ktorom sa tam konajúci súd nestotožnil s primeranosťou, preskúmateľnosťou a odôvodnením sankcie vo výške 6.000 eur. Navyše, predmetný rozsudok bol zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zmenený a žaloba zamietnutá (rozsudok z 12. júla 2017, sp.zn. 6Sžo/10/2016).

V súvislosti s doplňujúcou odvolacou námietkou žalobcu, týkajúcou sa porušenia zásady dvojnásťnásťnosti konania, senát najvyššieho súdu v súlade s ustanovením § 250ja ods. 7 O.s.p. poukazuje na obdobnú vec - ktorá už bola predmetom odvolacieho konania pred odvolacím súdom - vedenú na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp.zn. 6Sžo/262/2015 z 27. septembra 2017, pričom z odôvodnenia rozhodnutia uvádza nasledovné :

„Odvolací súd zdôrazňuje, že zákon o potravinách upravuje organizáciu, pôsobnosť a právomoc orgánov úradnej kontroly potravín podľa osobitných predpisov § 1 ods. 1 písm. c/ zákona č. 152/1995 Z.z. odkazuje na nariadenie (ES) č. 178/2002 Európskeho parlamentu a Rady z 28. januára 2002, ktoré stanovuje všeobecné zásady a požiadavky potravinového práva, zriaďuje Európsky úrad pre bezpečnosť potravín a stanovuje postupy v záležitostiach bezpečnosti potravín, vzťahuje sa na všetky etapy výroby, spracovania a distribúcie potravín (kapitola II. článok 4 bod 1 uvedeného nariadenia). Táto právna úprava platila aj v čase kontroly u žalobcu.

V kapitole II. oddiel 4 článku 14 bod 2 nariadenie definuje nebezpečné potraviny ako tie, ktoré sú zdraviu škodlivé a nevhodné pre ľudskú spotrebu. V 18 ods. 1 písm. a/ zákona o potravinách zákonodarca upravil, že úradná kontrola potravín sa vykonáva na všetkých stupňoch výroby, spracovania potravín a ich distribúcie. V § 21 zákona o potravinách vymedzil organizáciu úradnej kontroly potravín, keď upravil, že orgánmi štátnej správy vo veciach úradnej kontroly potravín sú Štátna veterinárna a potravinová správa a regionálne veterinárne a potravinové správy, s odkazom na ustanovenie § 6 zákona o veterinárnej starostlivosti. V § 6 zákona o veterinárnej starostlivosti zákonodarca upravil kompetencie regionálnej veterinárnej a potravinovej správy (§ 8 zákona o veterinárnej starostlivosti) a štátnej veterinárnej a potravinovej správy (§ 6 zákona o veterinárnej starostlivosti).

Podľa § 6 ods. 2 písm. c/ zákona o veterinárnej starostlivosti v znení účinnom v čase kontroly a rozhodovania bola právomoc Štátnej veterinárnej a potravinovej správy rozhodovať v druhej inštancii vo veciach, o ktorých v prvej inštancii rozhoduje regionálna veterinárna a potravinová správa. Z právomoci regionálnej a potravinovej správy vyplýva oprávnenie ukladať pokuty (§ 8 ods. 3 písm. d/ zákona o veterinárnej starostlivosti) s poukazom na § 23 ods. 1 a 5 zákona o potravinách. Táto právomoc vyplývala žalovanému a prvoinštančnému správne orgánu z právnej úpravy účinnej v čase konania a rozhodovania žalovaného a prvoinštančného správneho orgánu, ako aj v čase vykonávania úradnej kontroly potravín.

Z ustanovenia § 8 ods. 3 písm. d/ zákona o veterinárnej starostlivosti v znení účinnom v čase konania a rozhodovania prvoinštančného správneho orgánu a žalovaného vyplýva právomoc regionálnej veterinárnej a potravinovej správy ako prvoinštančného správneho orgánu ukladať pokuty podľa § 28 zákona o potravinách vo väzbe na úpravu § 21 a § 23 ods. 1 a 5 zákona o potravinách v znení účinnom

v čase konania a rozhodovania žalovaného a prvoinštančného správneho orgánu.

Právomoc žalovaného ako druhoінштанčného správneho orgánu vyplýva z ustanovenia § 6 ods. 2 písm. c/ zákona o veterinárnej starostlivosti, vo väzbe na právnu úpravu § 21 písm. c/ zákona o potravinách, § 23 ods. 1 a 5 zákona o potravinách, ako aj znenie § 8 zákona o veterinárnej starostlivosti, keď explicitne nevyplýva právomoc ukladať pokuty, len právomoc rozhodovať v druhej inštancii o veciach, v ktorých v prvej inštancii rozhodovala regionálna veterinárna a potravinová správa.

Podľa odvolacieho súdu bola daná právomoc prvoinštančného správneho orgánu a následne žalovaného ako druhoінштанčného správneho orgánu, konať a rozhodovať vo veci uloženia pokuty podľa zákona o potravinách a nemohlo dôjsť k porušeniu zásady dvojinštančnosti konania a nenastala situácia, že by v prejednávanej veci rozhodovali orgány, ktorým na to nebola daná právomoc, tak ako žalobca namietal v doplnení dôvodov odvolania.

Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku žalobcu o nezákonnosti kontroly, keď právomoc k výkonu úradnej kontroly potravín, pri kontrole povinnosti, pri výrobe potravín, manipulácii s nimi a ich umiestnení na trh, vyplýva pre žalovaného z ustanovenia § 18 ods. 1 a 2, § 21 písm. c/ a § 23 ods. 1 zákona o potravinách v znení účinnom v čase výkonu kontroly, ako aj z Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 882/2004 z 29. apríla 2004 o úradných kontrolách uskutočňovaných s cieľom zabezpečiť overenie dodržiavania potravinového a krmivového práva a predpisov o zdraví zvierat a o starostlivosti o zvieratá (ďalej ako „nariadenie č. 882/2004“), keď podľa odvolacieho súdu, ustanovenie § 1 ods. 3 zákona o potravinách vylučuje aplikáciu nariadenia č. 882/2004 len na vykonávanie úradných kontrol na overovania dodržiavania predpisov o organizovaní spoločného trhu s poľnohospodárskymi výrobkami. Z článku 1 bod 1 nariadenia č. 882/2004, ktoré nie je z aplikácie zákona o potravinách vylúčené, je zrejmé, že úradná kontrola podľa nariadenia č. 882/2004 je vykonaná aj na zaručenie spravodlivých postupov v oblasti obchodu s krmivami a potravinami a ochrana záujmov spotrebiteľov vrátane označovania krmív a potravín a iných foriem informácií pre spotrebiteľa (článok 1 bod 1 písm. b/ nariadenia č. 882/2004). Ani z iných ustanovení nariadenia č. 882/2004 nevyplýva, že nariadenie č. 882/2004 nie je možné aplikovať v postupe podľa zákona o potravinách.

Nariadenie 882/2004 prenecháva národným vládam úpravu orgánov a ich kompetenciu, pri úradných kontrolách. Zákon č. 152/1995 Z.z. právomoc vykonávať úradné kontroly potravín delegoval na orgány vymedzené v § 21 zákona č. 152/1995 Z.z.. Orgány, ktoré sú kompetentné vykonávať úradnú kontrolu potravín sú Štátna veterinárna a potravinová správa Slovenskej republiky a jednotlivé regionálne veterinárne a potravinové správy. Úradná kontrola je vykonávaná prostredníctvom zamestnancov - kontrolórov - inšpektorov.

Zákon č. 39/2007 Z.z. v § 6 ods. 3 písm. a/, v zákone č. 152/1995 Z.z. v § 18 ods. 1, 2, § 21 ods. 1 písm. d/, § 23 upravuje, že kontrolu potravín sú kompetentní vykonávať regionálna a veterinárna a potravinová správa, za ktorú konajú jej jednotliví zamestnanci - inšpektori.

V prejednávanej veci kontrolu vykonali dvaja kontrolóri regionálnej a potravinovej správy (Trenčín, Topoľčany) a dvaja kontrolóri zo Štátnej veterinárnej a potravinovej správy SR, ktorí sú v Protokole o úradnej kontrole zo dňa 14.01.2014 označení menom, priezviskom, funkciou a číslom služobného preukazu. Títo inšpektori aj fyzicky protokol o kontrole podpísali. Štátna veterinárna a potravinová správa Slovenskej republiky bola kompetentná poveriť vykonaním kontroly aj kontrolóra z inej regionálnej správy mimo kontrolovanej prevádzky a mala kompetenciu kontrolovať regionálne veterinárne a potravinové správy a ich kontrolórov (§ 6 ods. 2 písm. a/ zákona č. 39/2007 Z.z.). Pokiaľ kontrolu vykonávali dvaja kontrolóri regionálnej veterinárnej a potravinovej správy, tak kontrola bola vykonávaná konkrétnymi kontrolórmí, a nie Regionálnou veterinárnou a potravinovou správou, ako orgánom spolu s kontrolórmí Štátnej veterinárnej a potravinovej správy. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že v Zázname o úradnej kontrole sa nachádza hlavička Štátnej veterinárnej a potravinovej správy Slovenskej republiky, Bratislava, keď v Zázname o úradnej kontrole je na strane 7 vymedzené, ktorí konkrétni kontrolóri - inšpektori kontrolu vykonali.

Žalobca hodnovernosť záverov uvedených v zázname o úradnej kontrole nespochybnil, nespochybnil skutkové závery, ktoré boli východiskom pre konanie a rozhodovanie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu. Odvolací súd vyhodnotil námietku žalobcu o nezákonnosti kontroly za nedôvodnú a účelovú, keď táto námietka nijakým spôsobom nespochybňuje skutkové zistenia kontrolórov (konkrétne porušenia povinností žalobcu na konkrétnom skutkovom základe), ktoré boli podkladom pre vydanie napadnutého rozhodnutia.“

Odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ustanovením § 246c veta prvá O.s.p. a s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 492 ods. 2 ustanovil, že odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.